Doina Drăguț

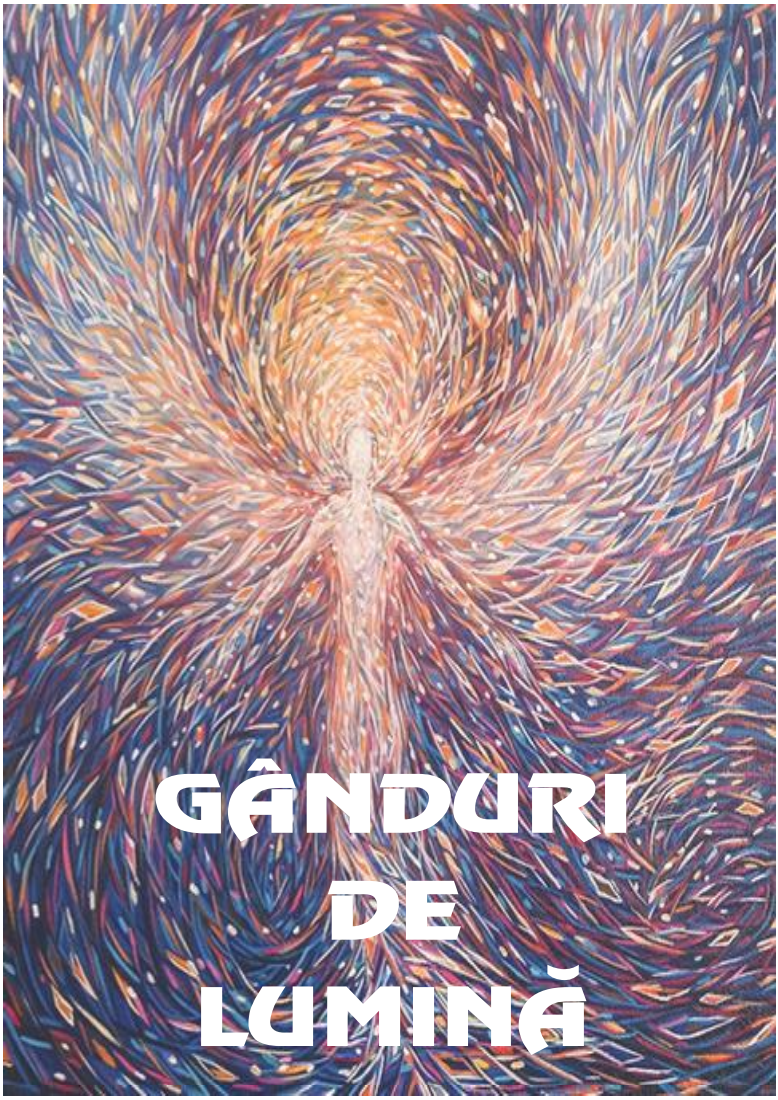

GÂNDURI DE LUMINĂ

EDITURA UZP
UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA

Doina Drăguț

Gânduri de lumină

DOINA DRĂGUȚ

Gânduri de lumină

poeme

EDITURA UZP
UNIUNEA ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA

2019

Coperta & DTP: Doina Drăguț
Coperta I - Pictură de Eduardo Rodriguez Calzado

© Doina Drăguț

Editura UZP, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DRĂGUȚ, DOINA
Gânduri de lumină / Doina Drăguț – Bucureşti:
Editura UZP, 2019
ISBN 978-606-9654-00-2

821.135.1

ISBN 978-606-9654-00-2

Aceste „Gânduri de lumină” sunt dedicate
fratelui meu, Gelu Aurel Drăguț,
distins profesor de matematică-informatică,
plecat pe un gând fără întoarcere.

fluturi desprinşi din gânduri

îmbrăcată-n orice formă
peste tot mă regăsesc

fluturii desprinşi
din gândurile mele
zboară pe covoare de lumină

rădăcini sporesc celestul
şi în vârfuri de teluric
se-adâncesc

clipa o dezbrac de umbră
şi o cresc în câmpul
ondulat de brazde
întoarse-n univers

vântul mă purta

ca pe o frunză
vântul mă purta

eu ca o frunză
îmi plimbam avântul

și ca un ecou vântul
îmi sporea cuvântul

imaginile din gânduri

limitat de simțuri
evaluează regrete şi iubiri

îi e teamă de prea multă înălțare
c-ar putea să-şi piardă echilibrul

îi e teamă să alerge prea repede
c-ar putea să nu ajungă nicăieri

imaginile din gânduri îl urmăresc
timpul nu se mai măsoară

iar un punct - deplinătatea
unui cerc - devine totul

eliberarea de efemer

lucruri în armonie
într-o durată eternă văd

eliberarea de efemer
dă claritate zborului
spre o constelație
de înțelesuri

spiritul meu este pregătit
să lunece spre limpezi piscuri

dar gestul este incomplet
dacă nu le pot atinge

fluviul de lumină

se sparg în fluturi goi
geamurile universului meu

urmele mele se văd în aer

viața e o pregătire
pentru trecerea fluviului
de lumină

fantezii nestingherite

o plăcere infinită
din afară mă împovăra

în dorințe timpul se pierdea

revărsări de fantezii nestingherite
în al vieții cerc goneau

îngrădiți de timp

îngrădiți de timp
- cel în care locuim -
simțim mulțimi de curgeri
unite-n mare
- în marea care nu se umple niciodată -

ceea ce cunoaştem
nu este pe măsura
a ceea ce nu cunoaştem

căutarea luminii

unii se întorc spre sine
ca să caute lumina

alții se aruncă-n brațele văzduhului
ca să o culeagă

şi unii şi alții
ceea ce nu ştiu este profund
iar ceea ce ştiu
este superficial

lumină şi gând (1)

când cobor lumina scade
ziua tot mai strâmtă mi se pare

mă cuprinde farmecul când mă înalț
noaptea mi se face depărtare

şi într-un timp evanescent
pierderea duratei într-o liniște subtilă
mă îndeamnă-ntr-un urcuş
ca-ntr-o curgere în adâncime

în lumină şi în gând

lumină şi gând (2)

oglinzile se sparg de umbra unui gând
în fluturi de cuvinte

inima în veşminte de fiori se-mbracă
pe umeri falduri de credință se înalță

din fantezii voi întocmi cărare
din ape mulțimi de curgeri voi împleti

larg şi deschis precum revărsările preapline
prin valuri de linişti voi ajunge la tine

în lumină şi în gând

lumină şi gând (3)

somnul deschide după fiecare noapte
o altă poartă spre timpul ce nu are oprire

în lumină şi în gând

amintirile dezarhivate iau forme diverse
în locul din mijlocul mărilor
spre o durată cu lucruri în armonie
spre o constelație de înțelesuri

unde forma zborului
este eliberare de efemer

lumină şi gând (4)

vârste-n căutări pierdute
se deschid în fața clipei
cu petreceri tulburate de mister

în lumină şi în gând

forma locului ne defineşte sensul
şi ne-ndepărtează-n cercuri
rupte de imagini

cu petreceri difuzate-n taina visului
ce sporeşte în linişti şi nădejdi
amânări ce se scufundă-n depărtări
ascunse în uitări

lumină şi gând (5)

clătinându-mi vântul firea
în lumină şi în gând
plin de taine timpul mă adună
în însumări de goluri ce discret
se revarsă-n jurul meu
şi mă-ndrumă să mă sprijin
printr-un fluviu de culori
de dragostea celor din jur

printre clipe faima
se scufundă în deschideri

prăvăliri în adevăr
mă răspândesc în amânări

lumină şi gând (6)

într-un înveliş revelator
impregnat de amintiri

în lumină şi în gând

ce culminează-n aspirații
şi transcende idealul

linii circulare adâncesc
relația cu priveliştea internă

iar prin detaşare într-un spațiu dens
într-un aer efemer
îmi purific gândul

lumină şi gând (7)

ca-ntr-un vis
din vreme clipa scuturată
sporeşte taina unui început
de rânduială-n neştiut

în lumină şi în gând

şi în aer despicat subtil aştept
ca o trecere evolutivă
prin răsuciri ramificate-n infinit
o cuprindere în linişte şi în mişcare

ca o pierdere în dezvoltare
şi-o împlinire-n împliniri

lumină şi gând (8)

prin trupul meu
curg depărtări
cu despărțiri apropiate

dorul meu arzând
mă înalță tot mai sus

într-un cer de aripi despicat
unde totul se petrece
într-un aer de mirare

în lumină şi în gând

şi-ntr-o faimă temporară

iar tăcerea creşte-n zori
mirajul urmelor de rouă
pe copite rătăcite-n iarbă

lumină şi gând (9)

prin poarta vântului deschisă
în răgazul cumpenei
timpul mă împarte fără să rămână rest

în lumină şi în gând

albul pur îmi dă ocol
în al vieții cerc gonind

în suave îmbrățișări
şi în tandrele chemări

pretutindeni mă avânt

lumină şi gând (10)

ca deschidere de devieri în existențe
cercuri circumscrise-mi limitează locul

glasul haric al chemării

în lumină şi în gând

îmi configura conturul
adâncindu-mă în mine
spre un centru de origini

drumurile duse până-n margini
de tăcere
spre o ultimă finalitate
nu se mai întorc

să te întorci spre tine

în foşnet de şoapte subțiri
să te întorci spre tine
cu univers cu tot

în amețitoare adâncimi
poți găsi adevărul

e de ajuns să pătrunzi
numai cu gândul
spre centrul
ce sistematic
se mută

suflet rătăcit

cădea greu în trup
sufletul rătăcit
ecoul vag
al propriei chemări
ruginise între două țărmuri

adânc
revelator
mormânt

orbecăire
între ferestre şi oglinzi

dincolo - libertate
aer şi lumină
dincoace - închisoare
de cristal

steaua mea de gânduri

inundată de un soare
ce topeşte şi combină
totul în culori adânci
de gravitatea lunii fascinată
noaptea parcă mă atrage

izbucnită din adânc de cer
în deschidere de valuri
ziduri incolore-nalță
ca o pierdere de lume
steaua mea de gânduri

liniște contemplativă

într-o blândă adiere
în lac umbra arborii şi-o odihnesc

tonuri grave
tente luminoase
pe o apă liniştită
armonii şi echilibru
prelungesc uimirea-n
liniște contemplativă

vraja unei stele

prins în vraja unei stele
plin de muzică şi de visare
fără timp şi fără loc
tulburat de forța fanteziei
izbucneşte-ntr-un elan vital
şi creează armonia

lăsăm în aer urme

îngrădiți
de timpul nostru
întrupăm în vise
imagini iluzorii
cu idei intuitive
şi lăsăm în aer urme

puterea închipuirii

folosindu-mi timpul meu
cu puterea închipuirii
vreau ca tot ce împlinesc
fără faimă şi câştig
să culeg şi să păstrez
lumina

informația chipului

şi cum stăteam
pe unda apei
imagine
vedeam clar informația
chipului meu
reflectată de lumină

să fie...?

să fie arcul
ne-mplinirea unui cerc?

să fie zidul
semnul epuizării?

să fie floarea
uitarea frigului din urmă?

să fie numele meu
îndepărtat de timp
doar o trecere fugară?

cât echilibru...

cât echilibru poate să fie
pe o sferă
care se rostogolește?

cât echilibru poate să fie
pe un triunghi sprijinit
pe unul dintre vârfurile sale?

cât echilibru poate să fie
într-o privire aplecată de vânt?

cărare de cuvinte

îți vedeam urmele în aer
prin lumina ce te înfășoară
rădăcini în cer creșteau
fluturi albi desprinşi
din gândurile mele
alergau

în fiori mă-mbrac
din creștet până-n tălpi

ceața-mi fuge de pe umeri

curăț timpul de umbra dintre noi
şi aștern cărare de cuvinte
pân' la tine

gând emis în planul luminii

mergeam deodată
în toate direcțiile
căutându-mă

gând emis
în planul luminii
din lumea luminii
ce crează-o formă
în planul formei

descriam în acelaşi timp
nemăsurat
locul geometric
al ființei mele
efluviu ce se mişcă
după forma corporală

urmau apoi negații false
ce consideră realul ireal
şi irealul real

dar nu ajungeam
niciodată la mine

clipă însumată

trăiesc simultan
în tot ce mă-nconjoară

fără posibilitate de orientare
mânat din toate părțile
în mine totul se adună
cu o unduire ascendentă
ca o deschidere
în propriul meu interior

se desfac în sentimente
lamuri ce se-nalță în cascade
plinătatea lumii este un vârtej
gândurile se așază în cuvinte

mă multiplic sau mă anulez
cu fiecare clipă însumată
într-un întreg nemărginit

mă adaug

mă adaug mie însămi
niciodată-ndeajuns
mă folosesc de timpul meu
şi trec dincolo de poarta
sufletului
nutrind gândul
de a-mi afla limanul

vreau ca tot ce împlinesc
şi slujindu-mă
de puterea-nchipuirii
printre trepte intermediare
difluente
mişcătoare
cu indiferență
la câştig şi faimă
cu o aşteptare risipită
în valul alb de îndoială
să rămână o amintire
peste care se arcuieşte zborul

echilibru

mă desprind de mine
şi-ntr-o revărsare
de faimă temporară
îmi cântăresc părțile

într-o parte realul material
atâta cât încape în mine
în cealaltă parte eu fără trup
- substanță afectivă şi volitivă -
se înregistrează oscilații în sus şi-n jos
apoi se instituie echilibrul -
cât trup atâta suflet

orologiul gândurilor

prin aer desenăm figuri
cu trupul în mersul
sprijinit de drum
sufletul este zbor
ce arcuieşte norii
în imagini
lumina-n cercuri cade
pe orologiul gândurilor
iar umbra se îndepărtează
ca o suflare

cea mai, cel mai...

cea mai mare mare
dintre toate mările lumii
este marea dinlăuntrul meu
cea mai adâncă prăpastie
dintre toate hăurile lumii
este prăpastia dinlăuntrul meu
cel mai înalt munte
dintre toți munții lumii
este muntele dinlăuntrul meu
cea mai puternică lumină
dintre toate luminile lumii
este întunericul dinlăuntrul meu

cer de stele

costumul pe care-l port
de-o viață
s-a cam învechit
pe alocuri se văd cusăturile
prin alte părți
s-a cam tocit
dar mai bântuie în el
un cer de stele

această masă de materie
de care m-am ataşat
îmi este dragă
această formă pe care o locuiesc
şi o port mereu cu mine
este corpul meu

pliuri de neant

printr-un aer despicat
de aripi
într-o clipă
prinsă-ntr-o absență
intru-n pliuri de neant
însumări de goluri umplu
împrejurul meu
clătinându-mi firea

punct extins

la miezul nopții
cerul se deschide
pentru cine știe
să-l privească
și un șir de gânduri
poate trece
printr-un punct extins
în linie
ce apoi devine cerc
cu un centru
pretutindeni

prăvălire-n adevăr

dau lumina la o parte
şi ridic în mine noapte
ca o prăvălire-n adevăr
devin sclava
propriului costum
în care mă petrec

printre clipe
o linişte subtilă
se scufundă
în deschideri
şi nu mai pot deosebi
nimic

umbre dizolvate

mă scufund în gânduri
ca infinitul încăput în necuprins
şterg distanțele
dintre tăceri
şi duc în margini
creşterile
pân' la cer

o poartă de lumină
se deschide
privirile
traversează
umbre cu forme
dizolvate

lacrimă de dor

cu pas greoi mergea
apropiindu-se
de veşnicie
zbor pierdut în aripi rupte
lumina se frânse-n ochi
căzând în lacrimă
de dor
se mai roti
un timp
în amintire
apoi
se petrecu-n uitare

Între două lumi

Închid ochii şi mintea mă poartă
spre un punct fixat din inexistența
ce pare veşnicie, încet-încet înăuntru meu
se instalează vidul şi mă eliberez de mine,
empatia îmi topeşte formele
şi mă însufleţeşte în altceva.
Mă găsesc între două lumi diferite
închipuite-n sfere,
una materială, luminoasă, plină de sens,
alta opac-străvezie, neînțeleasă.
Sferele se atrag sau se resping
în funcție de o putere aflată
în afara sistemului de referință.
Într-o parte se află increatul, informul,
în cealaltă parte desăvârşirea,
precunoaşterea, clarviziunea.
Mă întreb unde sunt eu,
punct de tangență,
material, variabil şi mobil,
între naşterea şi moartea mea.
În mişcarea mea difuză deformez doar liniştea,
de-ale cărei margini mă lovesc,
şi pătrund în lume ca o aproximare

a spațiului într-o roată
învârtită la nesfârşit.
Uneori stau în verticalitate
la capătul unei prăpăstii,
extremele mă închid ca două eternități,
şi o putere harismatică îmi dă un punct
de sprijin în zenit,
aud căderea unei clipe în alta,
simt cum timpul creşte
şi tot mai mult de mine mă separ.
Noaptea aud urlete de lupi
împrejurul casei mele,
dimineața le caut urmele,
care nu sunt - amintirile,
strânse în haită, mă năpădesc.
Disimulată în candoare,
persistă-n mine nostalgia
de care mă reazem asimptotic
şi progresez ducând atavice poveri.
Derivând pe căi obscure,
în cadența gândurilor, simt cum spațiul
fuge şi mă lasă fără urme,
simt cum toate ceasurile se adună
într-un ochi şi timpul se multiplică la infinit.
Cerul se lasă pe cumpăna fântânii
dintre anotimpuri,

ciuturi de apă se adaugă anilor netrăiți.
În profilul de lumină, un nevăzut arcuş
atinge forțe divizate-n aripi,
albul umple relieful -
profanare de splendori
răsucite-n amintire.
Între naştere şi moarte este un rest,
ca o ultimă ramură între cer şi pământ,
între progres şi declin există
totdeauna un drum,
ce se cheamă
înțelepciunea de sine.

Poetul şi arta lui

Rătăcitor prin vânturi
şi poet
se adăuga
şi rămânea.
Suporta egal reprezentări diferite.
Neepuizat,
în toate înțelesurile,
continuat în alte forme
şi înrobit de gânduri
se răzbuna prin libertatea artei sale.
Lăsând o urmă de neşters,
întotdeauna opunea ceva
în fața a altceva,
oprea cu trupul lui firav
un fluviu
şi-l silea să curgă înapoi,
cu brațele-i plăpânde
muta un munte în deşert
şi se aşeza la umbra lui,
iar sufletul lui nobil
era precum creasta unui val.
Între dorință şi cunoaştere,
convins de fatalitatea

ce apasă asupra lui,
îşi făcea din viață
o nesfârşită dramă.
Era o fire solitară,
cu o energie neînfrântă,
în pieptul lui firav
sălăşluia un suflet de gigant.
Se îndoia şi se temea de toate
dar mai ales de sine însuşi.
A iubit fără să fie iubit,
a înțeles fără să fie înțeles,
a ținut în frâu lumina
şi a eliberat-o după pofta lui,
a supus furtuna întunericului
cu voința sa,
dar furtuna ce urla înlăuntrul lui
l-a făcut de fiecare dată
să se simtă un învins,
doar pana şi coala de hârtie
ascultau de vârtejul sufletului său
ce umplea spațiile siderale.

Cartea destinului s-a deschis,
paginile s-au răsucit
ca nişte frunze,
vântul s-a oprit,

crucea s-a prăbuşit,
umbra s-a alungit
până la marginea abstracției
ultime.

Neantul se întrezăreşte,
cel mai înalt echilibru
realizează golul ce permite
locuirea.

Trecere fugară

Îmbrăcată-n orice formă, peste tot mă regăsesc,
fluturii desprinşi din gândurile mele zboară
pe covoare de lumină, rădăcini sporesc celestul
şi în vârfuri de teluric se-adâncesc.
Clipa o dezbrac de umbră şi o cresc în câmpul
ondulat de brazde întoarse-n univers.
Ca pe o frunză vântul mă poartă, eu,
ca o frunză, îmi plimb avântul şi, ca un ecou,
vântul îmi sporeşte cuvântul. Mi-e teamă de
prea multă înălțare, c-aş putea să-mi pierd
echilibrul, mi-e teamă să alerg prea repede,
c-aş putea să nu ajung prea departe.
Se sparg în stele geamurile universului meu,
urmele mele se văd în aer, viața e o pregătire
pentru trecerea fluviului de lumină.
O plăcere infinită, din afară mă împovărează,
în dorințe timpul se pierde, revărsări de fantezii
nestingherite în al vieții cerc gonesc.
Îngrădiți de timp - cel în care locuim -, simțim
mulțimi de curgeri unite-n mare - în marea care
nu se umple niciodată -, ceea ce cunoaştem nu
este pe măsura a ceea ce nu cunoaştem.
Unii se întorc spre sine ca să caute lumina,

alții se aruncă-n brațele văzduhului ca să o culeagă. Şi unii şi alții ceea ce nu ştiu este profund, iar ceea ce ştiu este superficial. Când cobor lumina scade, ziua tot mai strâmtă mi se pare, mă cuprinde farmecul când mă înalț, noaptea mi se face depărtare, şi într-un timp evanescent pierderea duratei, într-o linişte subtilă, mă îndeamnă-ntr-un urcuş, ca-ntr-o curgere în adâncime. Oglinzile se sparg, de umbra unui gând, în fluturi de cuvinte, inima în veşminte de fiori se-mbracă, pe umeri falduri de credință se înalță, din fantezii voi întocmi cărare, din ape mulțimi de curgeri voi împleti, larg şi deschis, precum revărsările preapline, prin valuri de linişti voi ajunge la tine. Vârste-n căutări pierdute se deschid în fața clipei cu petreceri tulburate de mister. Forma locului ne defineşte sensul şi ne-ndepărtează-n cercuri rupte de imagini cu petreceri difuzate-n taina visului ce sporeşte în linişti şi nădejdi, amânări ce se scufundă-n depărtări ascunse în uitări. Clătinându-mi vântul firea, plin de taine timpul mă adună în însumări de goluri ce discret se revarsă-n jurul meu şi mă-ndrumă să mă sprijin de un fluviu de lumină. Printre clipe faima se scufundă în deschideri, prăvăliri în adevăr mă

răspândesc în amânări. În aer despicat subtil aştept ca o trecere evolutivă, prin răsuciri ramificate-n infinit, o cuprindere în linişte şi în mişcare, ca o pierdere în dezvoltare şi-o împlinire-n împliniri. În foşnet de şoapte subțiri, să te întorci spre tine, cu univers cu tot, în ameţitoare adâncimi poți găsi adevărul, e de ajuns să pătrunzi numai cu gândul spre centrul ce sistematic se mută. Izbucnită din adânc de cer, în deschidere de valuri, ziduri incolore-nalță, ca o pierdere de lume, steaua mea de gânduri. Într-o blândă adiere, în lac umbra arborii şi-o odihnesc, tonuri grave, tente luminoase pe o apă liniştită, armonii şi echilibru prelungesc uimirea-n linişte contemplativă. Cât echilibru poate să fie pe o sferă care se rostogoleşte? Cât echilibru poate să fie pe un triunghi sprijinit pe unul dintre vârfurile sale? Cât echilibru poate să fie într-o privire aplecată de vânt? Să fie arcul ne-mplinirea unui cerc? Să fie zidul semnul epuizării? Să fie floarea uitarea frigului din urmă? Să fie numele meu, îndepărtat de timp, doar o trecere fugară?

Relația cu timpul

Lunecă timpul, vorbele cresc în depărtare, extremele se ating într-un sentiment complex, se tulbură lumina în partea nevăzută a adevărului, iar simbolul înnobilează vârfuri. Deşi posibilitățile curg, depăşind măsura simțurilor, lipsa de timp devine obstacol şi, în spațiul din nelinişti, relația adâncă se sparge în fărâme. Deschis în toate direcțiile şi de loc neataşat vine de la sine şi, oriunde ar fi, rămâne. Umbrele grele distribuie depărtări, printre clipele ce trec cu noi cu tot, gândurile se scutură şi decupează zone de tăcere, absentul ocupă spațiul, în care ne clătinăm, iar golul umple formele părăsite de corpuri. Inițieri concentrice, în sminteala de amurg a unei ore, rătăcite se destramă, în oglinda ce fură imagini, apoi tăcere, singurătate. Elegant şi dezinvolt, sar în spațiul dintre punți, fluturi prinşi de umeri, câte clipe sunt în timp, mă desprind de prăbuşire şi în unduiri de alb mă descopăr înafară. Zvâcnirea de sub pleoape adună de pretutindeni, liniştea creşte şi păstrează egalitatea, nimic nu rămâne dincolo de orice

fixare, se prelinge cântecul în cer de pe pământ, iscă armonie chipul meu întreg. Aproapele se învecinează cu departele, deschiderea se rânduieşte cu închiderea, orice acumulare suferă pierderi, decorul interiorului reuneşte extremele, limita nu desparte, ci uneşte, cel ce se învinge pe sine regăseşte ordinea. În alunecări de vânt printre amiezi, totul este prelungire, gol, pierdere în orice formă, apoi, dezbrăcat de râu, rămâi doar mal pustiu. Mă întorc spre lucrurile din urmă, nu mai adaug nimic, învelişul nopții se desface, pretutindeni pătrunde neplin, mărginiri diforme şi absențe neînțelese, vorbe spulberate, oglindire în răspăr, unde începe vântul şi unde se sfârşeşte este limita, iar trupul meu, îmbrăcat în aparențe, este o plecare ce devine privire şi umbră şi lumină. Profund îndepărtat, în simplitatea firii sale, când gloria şi dezonoarea îl tulbură în mod egal, iar calea pe care merge nu este văzută, presupun că merge de jos în sus, în față, deasupra, nu este lumină, în spate, dedesubt, nu este întuneric, liber de orice mărginire, renunțând la formă, în vecinătatea amurgului, când toate par mai adânci, în nedefiniri se-mparte. Se scade măsura, se oferă

diferențe, lumina se distribuie în libertate până la dezordine, marginile nopții risipite se adună în umbra spațiului din vis, şirul nul al clipelor pline va fi returnat, funcția se bucură de victorie, întreaga alergare ruptă de-nceput din unghiuri se adună, iar când vântul bate, ore vechi scad în treacăt depărtarea şi curg aproximări în orice amănunt. Ochii verzi prelungesc câmpia în spații tremurate, totul este neaşteptat, umbra şi lumina se joacă, aripile se adaugă una câte una, regnul se mişcă plin de fantezie, iar pornirile trec ritmându-şi nepăsarea. Rătăciți şi ataşați de efemer, locuim splendori şi spulberăm în profunzime orice diferență, pretutindeni se-nfiripă forma în contur şi ceea ce nu are nume este numele pe care-l dăm. Cuvintele răspândesc în ritm năvalnic tăcerea, draperiile se mulează dând mărginire fiecăruia, privirile fulgeră vedenii, veşnic deschis sufletul destramă călătorii, iar cel ce îmbrățişează tot, abandonându-şi forma, cu picioarele străpunse de fugă, alunecă tot mai adânc prin noi vecinătăți. Evaluarea luminii încrețeşte materia dând valoare numerică suprafeței adâncului, lucruri nevăzute tulbură privirea şi asimilează ceea ce este ascuns atât

de târziu. Intrăm anevoios în începutul albastru, căderi ridicate în munți şi rugăciune, seara, macină lumina, apele țâşnesc şi se strâng într-o mare libertate, lucrurile se despart păstrându-şi egalitatea, privirile şiroiesc printre frunze spre cer. Dincolo de tăceri, doar privirile, măsurându-ne singurătatea, ne adăugăm clipelor, aşa cum vântul ascuns între frunze se adaugă foşnetului, gândurile despletesc salcia, iar lacrimile ei curg râuri-râuri. Mergem şi ne risipim, atinşi de trecerea timpului, încercăm să depăşim limitele, fiecare depinzând de posibilitatea de a se deschide liber, ne clătinăm în aceeaşi direcție cu vântul, în toate ne împărțim, fără determinare rătăcim la întâmplare, cine urcă se aseamănă cu cine coboară, pragul vitezei luminii se depăşeşte într-un timp anulat. Lumina se dăruie tuturor, după măsura fiecăruia, relația specială cu timpul, cuprins în sine însuşi, este asumată prin credință.

Iluzii şi speranţe

Fără început şi fără sfârşit, într-un aici şi acum,
cădere şi înălțare se urmăresc şi se adună
într-un tot al destinului. Rătăciți, în gânduri
încăpute-n cerc adânc şi intersectate de vânt,
sprijinim două maluri care curg până-n margini
de extreme. Timpul, în mişcare regresivă, ne
desprinde vârsta dintre stele, iar naşterea şi
moartea se amână circular. Umbre prelungite,
dintr-un timp orientat, ne aleg ca pe-o dorință
şi se-amestecă cu noi, ici şi colo despre tot şi
din când în când despre nimic. Nu mai suntem
noi demult, ne-au rămas puterile-n adânc.
Subordonate aproximării, chipuri, în trei vârste
circumscrise, contopite-n clipe risipite-n
nepăsare, se revarsă într-o faimă temporară.
Ne luptăm cu noi, printre circumstanțe, părelnic
încercăm să înlăturăm un gând, nu mai ştim
dacă răul este bine sau dacă binele e rău, şi
mereu ne simțim învinşi. Sensuri distincte,
parcurse simultan, ne îndepărtează mersul şi
ne suprapun idei, raporturi dezvoltate deodată,
într-un timp de-ntindere profundă,
se-nsumează-n suflet şi converg spre o grea

alunecare. Uneori, se destramă farmecul orbirii,
trupul, ca un vas golit, se revarsă în țărână
şi stări de fericire-n cercuri cresc - semn
ineluctabil că sufletul e-n libertate. Câteodată,
ne desprindem din nemişcare, suntem ceva şi
devenim orice altceva, părelnic ceața se ridică,
din spate valuri-amintiri se sparg, şi, fără grabă,
fără-ntârziere, ne comparăm nepotrivirea.
Drumul netezit de mers nu ne mai încape, ne
revarsă înafară, în multiplicări la nesfârşit, iar
amintirile, dezarhivate una câte una, iau forme
diverse. După fiecare noapte, somnul deschide
o altă poartă, absențele alunecă înlănțuite
într-o risipă spre adâncuri, se şterg distanțele
dintre tăceri, şi se irosesc în margini creşterile
duse până-n cer. Dezinvolt şi îndrăzneț, în
raporturi spațiale, ordonăm şi însumăm idei,
învârtim în jur descântec greu într-o lume ne-
nțeleasă - strălucire efemeră într-un aer
de tandrețe. De multe ori pornim pe drumul
întors, înapoi, cunoscut, dar nu ajungem
niciodată, pentru că mersul se ramifică infinit
în jumătăți de jumătăți de distanțe (necuprins în
infinit); cum să ajungem când am intrat cu totul
în aporia zenoniană? În priveliştea internă,
într-un înveliş revelator de atingeri, ce

culminează-n aspirații, cu gânduri formatate-n fiecare zi, într-o liniște subtilă și într-un timp evanescent, ne pierdem în dorința de-a transcende idealul. Într-o trecere cuprinsă în liniște și în mișcare, de răsuciri ramificate-n infinit, cu urme despărțite de nimic ori de tot, ce cresc și descresc deopotrivă, neîmplinirile în împliniri sunt o pierdere în dezvoltare.
Ca să fii totul, trebuie să fii întâi nimic, bogăție de sărac strecurată-n haină veche, și cuprins în vreme să cuprinzi în tine vremuri. Gânduri ca valuri ne înfășoară și se revarsă deplin prin toate încăperile universului. Din vreme, clipa scuturată, început de rânduială-n nesfârșit, prin cerul despicat de aripi, creşte-n zori tăcerea urmelor de rouă și într-un aer de mirare totul se petrece-n faimă închisă-n formă temporară.
Gândul unui drum de încântare ne îndepărtează-n spații rupte de imagini, forma locului ne defineşte sensul și ne strecoară înafară, aventuri imaginare de întoarceri înapoi ne lipsesc de timpul care-a fost, vârste-n căutări pierdute se deschid în fața clipei cu petreceri tulburate de mister. Drumul ales sau neales sporeşte pașii în neliniști și nădejdi, dereglări purtate-n amânări ne scufundă-n umbre,

depărtări de dureri ascunse în uitări, cu petreceri difuzate-n ierburi frânte-n rouă, ne scot din taina visului adânc sub un cer căzut din stele. Iluzii şi speranțe, împletite-n depărtări, plinătatea marginilor năvălite din afară, dau nuanță aşteptării şi deschid o clipă de lumină.

Urmărire incertă în jocul luminii

Vii parcă dintr-o altă lume şi treci
prin apă fără să te uzi, te frângi
din încheieturi şi te urci pe pereți,
eşti când mare, când mică, nici veselă,
nici tristă, totdeauna indiferentă.
Uneori alergi înaintea mea, grăbită,
arătându-mi drumul, alteori
mă urmăreşti pas cu pas abătută.
Nu ştiu de eşti ființă, ori lucru,
ori spirit, ce-oi fi, te zăresc,
dar nu pot să te ating, eşti lângă mine
şi totuşi mă simt singură. Deodată,
în întuneric, te descompui,
element cu element, te înfăşori în tine,
şi dispari; nu ai viață, nici moarte,
sau mai bine-zis ai viața mea,
trăieşti în simbioză cu mine,
gândeşti cu mintea mea. Tu mori
cu soarele deodată, în spațiul dintre
două zile alăturate, şi tot tu răsari,
sfioasă, de sub geana lunii,
de-acolo de unde se zice că ciobănaşul
stă cu căldăruşa în mână să-şi adape oile.

Eşti atât de banală, veghezi
până şi asupra bobului de grâu,
supusă, te apleci la rădăcina firului
de iarbă şi-i imiți întocmai formele,
dar mă întreb ce ne-am face fără tine?

Odată, fratele meu, în jocul lui de copil,
enervat de urmărirea incertă
din jocul luminii, a vrut să-şi omoare umbra;
a lovit-o c-un băţ, dar ea nici nu s-a sinchisit,
ba, mai mult, din ea s-au desprins câteva
figuri, care au imitat întocmai lovitura,
apoi totul a fost asimilat în întregime,
copil şi lovitură s-au transformat
într-un întreg cu elemente întrepătrunse,
un obiect indestructibil şi indivizibil.

Când s-a făcut mare a învățat
că umbra este o întunecime,
provocată de un corp opac,
care opreşte razele de lumină.

De câte ori ne întâlneam,
râdeam de naivitatea lui de copil.

Referințe critice

(Câteva opinii despre miezul creației drăguțiene)

♣

(...) Doina Drăguț este o poetă remarcabilă, una dintre cele mai valoroase din generația sa. Poezia sa este o poezie densă, concentrată, de o mare rigoare, am spune geometrizantă, a versurilor, dată fiind şi formația sa ştiințifică, pozitivistă. Doina Drăguț este o poetă cerebrală, la care rigoarea se împleteşte, în chip admirabil, cu lirismul, într-o poezie de cunoaştere, densă şi substanțială, de o maximă concentrare a limbajului, pe care nu ezităm să o numim intelectualistă, în sensul cel mai bun al termenului. Natură interiorizată, poeta îşi autoanalizează, cu maximă luciditate, nu numai stările sufleteşti, dar şi pe cele pur intelectuale, nuanțele infinitesimale ale unui întreg proces de gândire, gnoseologic.

Ovidiu Ghidirmic

♣

(...) Doina Drăguț, atât în poezie, precum şi în eseistica sa, cultivă o gândire de înaltă reflexivitate, într-un stil eliptic în poezie, explicativ, cu fine interpretări hermeneutice, în scrierile de artă şi cronicile literare. Poezia Doinei Drăguț este, prin excelență, o creație şi o inductoare a emoției intelectuale. Poemele sale se detaşează prin puritate, noblețe şi

elevație. Dispunând de o semnificativă cultură poetică, artistică şi filosofică, Doina Drăguț a putut primi cu uşurință ecouri sau corezonanțe din lirica unor poeți precum Ion Barbu, Lucian Blaga, Rainer Maria Rilke sau din experiențe inițiatice orientale, model Dao, sau hinduse. În felul acesta se poate spune, fără exagerare, că Doina Drăguț şi-a construit un veritabil sistem filosofic poetic. Scriind foarte dens, până la aparentă obscuritate, lectura poeziilor sale pare dificilă. Dar la o apropiere atentă, se observă că fiecare poem are o logică internă, ceea ce este o mare calitate, coerență susținută de metafore subtile, adeseori adevărate fulguraţii intelectuale. Însă vibrante, emoții de fior cosmic. Doina Drăguț are, ceea ce s-a numit, o inimă a intelectului. Voce distinctă în lirica actuală, poezia Doinei Drăguț se citeşte cu încântarea minții.

George Popa

♣

(...) Mă întreb cum ar fi arătat poezia Doinei Drăguț dacă viața nu ar fi ghidat-o spre matematică şi informatică ci spre filozofie, filologie. Probabil că vocabularul acum puțin glacial, detaşat, ar fi răspuns altui ritm în discursul liric chiar şi aşa extrem de corect şi bogat în armonie şi îngrijire, implicându-se cu mai multă emoție în real şi poate şi cu acea nobilă lehamite pentru neologismul special. (...) Şi cum spuneam, dacă viața..., poezia ei ar fi pledat pentru existența centrului fără margini şi a celorlalte câte le-a îngrădit în negație. Ce e minunat este că ambele variante rămân valabile, rămân în sfera poeziei.

Constanța Buzea

♣

(...) Ca poetă, Doina Drăguț (specialist în matematică-informatică) aduce, în universul poeziilor sale, o vibrație autentică, filtrată însă prin grila poeziei lui Ion Barbu. Limbajul este modern (poate chiar postmodernist), un limbaj în care, dincolo de unii termeni speciali, descoperim o trăire sufletească aparte, semn că lumea simbolurilor specifice profesiei sale nu sufocă fondul umanist, ba, din contră, îl îmbogățeşte. Ca eseistă, Doina Drăguț s-a aplecat în volumul „Individualitatea destinului", asupra vieții şi operei unor mari creatori din arta românească şi universală (Luchian, Michelangelo, Rafael, da Vinci, van Gogh etc.), iar în volumul „Arabescuri" procedează la o incitantă investigație în domeniul acestei arte rare: arabescul.

George Sorescu

♣

(...) Doina Drăguț este un intelectual sensibil, inteligent şi lucid, care participă la viața timpului său cu încredere şi speranță în valoarea adevărului. Poeta dezvăluie zbaterile eului, care se găseşte într-o permanentă stare de tensiune, care trăieşte intens sentimentul de neliniște şi aspirație spre o lume structurată armonic, întrezărită doar în clipe de reverie, dar care se refuză oricărei tentative de luare în posesie. Intuirea dimensiunii transcendente a realității se face prin convertirea energiilor emoționale în cerebral. Dacă textele în proză cristalizează o interesantă interogație existențială, divulgând propensiune spre narațiunea-parabolă, capacitatea de a evoca

destine exemplare, ştiința decupajului şi deschiderea spre semnificație apar cu pregnanță în eseurile dedicate unor mari artişti, ce au căutat cu înfrigurare sensul împlinirii în durată.

Constantin M. Popa

♣

(...) Doina Drăguț şi-a creat un univers poetic propriu şi asta o singularizează printre poeți. Chirurg pe propriul suflet, poeta modelează şi taie, înlocuieşte, uită să mai coase uneori şi sufletul iese la iveală în toată măreția lui. O astfel de poezie exclude patetismul, grandoarea iubirii şi sentimentele de orice fel. Este o poezie conceptuală, rece, scrisă de un martor neutru la mersul lumii.

Mihai Dușescu

♣

(...) Formația ştiințifică, riguroasă, a Doinei Drăguț, precum şi lecturile din marii poeți români şi ai lumii, conferă poeziilor sale o distincție pe care rar o mai întâlneşti în ceea ce se publică la noi azi. Profesia sa te duce cu gândul la nimeni altul decât Ion Barbu. Deloc întâmplător, într-o vreme în care abundă delirul verbal. Mulți scriu, mulți publică, dar puțini rămân. Am credința că poeta Doina Drăguț va rămâne. Există, în lirica Doinei Drăguț, poeme întregi ori sintagme memorabile. Poezia este o risipă, iar „risipa" Doinei Drăguț se traduce prin ofrandă.

Constantin Dumitrache

♣

(...) Rafinamentul Doinei Drăguț stă în recuzita filozofică a poemelor, care nu sunt altceva decât ecourile unor meditații. Poeta oscilează „între cer şi cuvânt” cu un sentiment lucid, şi logic, sensibilă la temele grave ale existenței, având o foarte educată imaginație a scenariului abstract şi a discursului liric, încât e aproape imposibil a sesiza granița la care filozofia se desparte de mitologia poetică proprie. Doina Drăguț, fiind de formație ştiințifică, precizia sensului (de fapt interpretativ al mesajului din consistentele poeme), uneori, devine cerebrală. Imaginea e de ficțiune lirică prin care circulă un sânge rece, încărcat de „globule” de proveniență filozofică. Detaliile poetice se amestecă într-o viziune caleidoscopică în care, cum spuneam, se amestecă, în mod inteligent, cu prezentul trăirilor raportat la interpretări filozofice.

Al. Florin Țene

♣

(...) Poetă indiscutabilă/ incontestabilă prin volumele de poezii editate până acum, eseistă cu ales condei şi romancieră, prin „Suferințele unui redactor”, Doina Drăguț revine în Țara Poemului încărcată cu electricitate expresionist-paradoxistă. Lirica ei este vectorizată din expresionismul de factură valahă al lui Lucian Blaga, ori de factură germană al lui Gottfried Benn, în paradoxismul foarte bine temperat, reliefat în materie sensibilă înaltă, parcă la jumătatea distanței dintre teritoriile poetice inconfundabile marcate cu stindarde-curcubeu de

Constanța Buzea, în spațiul valahofon, şi de Claudine Bertrand, în spațiul frunzei de arțar canadian. În ars poetica drăguțiană, primează dinamica/ metamorfozele lumii, inclusiv la nivelul semnificanților/ literelor, ori a creatorului întru Cuvânt, creator cu putere de sferă-Androgin cu proiecția-i în cerc. (...) Ni se dezvăluie preocupările complexe ale unui intelectual de anvergură, cu desfăşurări polivalente, interdisciplinare, făcând, nu de puține ori, observații de suplețe „a jocului secund", tangente la „adâncurile calmelor creste" ale artelor.

Ion Pachia-Tatomirescu

♣

(...) Poezia Doinei Drăguț aparține modernismului deschis spre temele existențiale majore: dragoste, viață, trecerea timpului, moarte. Întrucât autoarea este profesoară de matematică, comentatorii insinuează o paralelă lirică Doina Drăguț - Ion Barbu. Observația nu este îndreptățită stylistic, dar poate fi acceptată în măsura în care pentru matematicieni există două nivele de structurare a universului, unul limpede, simplu, al aparențelor, al doilea al profunzimilor, motivat metafizic prin faptul că cifrele conferă legile de care ascultă armonia cosmică. Asemenea versuri includ teorii ştiințifice asupra sensului vieții, conferindu-le înveşmântare emoțională. Deşi stilul poetei este concis, lapidar, sentimentele răzbat prin corsetul rațiunii până la inimile cititorilor.

Lucian Gruia

♣

(...) Poezia, tainică irumpere, mlădiere şi şoaptă a neliniştii, păstrează în miezul ei cuvântul zămislitor în/din miezul fiinţei noastre (nu de puţine ori, vulnerabil), precum un fulg terestru. Această ardere întru frumos şi misterios - o descoperim şi la poeta Doina Drăguţ. Neliniştile sale sunt flacără arzând întru limpezirea unor multiple întrebări întrebătoare care ne-ntorc în timp. Pe poetul-filosof Doina Drăguţ o preocupă rărunchii Universului, mai precis, acel echilibru între extreme, deopotrivă, luciditatea verticalităţii şi coborârea în mit. Jonglând cu elemente fizico-matematice, într-o viziune specifică artei literare, poeta defineşte perfecţiunea spirituală a cercului, „sămânţa universului" (M. Eminescu), punctul, ba chiar şi zvâcnirile furtunii. Încorsetaţi de precise delimitări într-un paradis incomensurabil (...), în acest cerc labirintic suspendat deasupra măreţului Nimic din afara Lumii, dar modelat măiestrit, înlăuntrul şi dinlăuntrul fiinţei creatoare, fiinţează în pluralitate poeta Doinei Drăguţ.

Livia Ciupercă

♣

(...) Poeziile Doinei Drăguţ aduc în prim plan un spirit meditativ, care lasă cititorului plăcerea de a observa fluxurile şi refluxurile apelor unui suflet însetat de lumină. Calea luminii defineşte cel mai clar spiritul Doinei Drăguţ. E vorba aici de o introspecţie datorată alegerii căii iluminării, prin întoarcerea la sine - noi am spune printr-o coborâre în sine, la sălaşul eului ascuns. Timpul - spune poeta - „nu se mai

măsoară", iar încremenirea lui produce o detaşare de tot ce este profan. Prin coborârea în labirintul eului profund, descoperi un punct de unde pleacă spiritul şi unde se întoarce, „desenând" în felul acesta cercul ca simbol al perfecțiunii universului interior: „iar un punct - deplinătatea/ unui cerc -/ devine totul".

Constantin Miu

♣

(...) Matematician cu deschideri culturale complexe şi cu vădite veleități literare, Doina Drăguț este încă un caz fericit, care ne descoperă lumea de pe soclul spiritului ştiințelor exacte la confluența lor cu artele şi de ce nu şi cu cotidianul. Ea însăşi debutantă cu un volum de poezii, căruia i-au urmat alte patru volume de versuri, urmate de experiențele eseului sau de cele ale romanului, Doina Drăguț trece de la frumusețea rece a logaritmului la funcțiile estetice ale rostirii. Jurnalist atent la evenimentul cultural, Doina Drăguț nu numai că îşi informează cititorii prin ştirea de ziar, ci intră în adâncul prilejului cu aceeaşi dezinvoltură indiferent dacă este vorba despre cronica plastică, cronica literară ori chiar eseuri urmând crezul că lucrurile cu adevărat esențiale sunt lucrurile simple.

Iulian Chivu

♣

(...) Având la bază profesiunea de matematician, Doina Drăguț (poet, eseist, romancier, critic literar şi de artă,

publicist, jurnalist) a reuşit să se afirme cu mult succes şi în domeniul literaturii, în timp, punând în lumină un şir de lucrări literare destul de preţioase. Creaţia literară a Doinei Drăguţ este bogată în lucrări originale/ de valoare care, prin conţinutul lor, exprimă destul de vizibil capacitatea scriitoricească în a crea lucruri demne de apreciere. Astfel, se profilează modul ingenios al exprimării, acesta demonstrând spiritul inventiv al imaginaţiei ce este suprapus cu spiritul intelectual al scriitoarei. Dacă e să ne referim la genul poetic al scriitoarei, atunci acesta impresionează prin farmecul metaforelor din abundenţă, prin modul de a reflecta versul liric cât mai fastuos şi cât mai real prin vibraţiile vieţii cotidiene, accentul forte fiind pus mereu pe existenţa omului în acest univers. Descrierile poetice sunt prezente printr-o formă clară a gândirii logice şi, nu în ultimul rând, a gândirii poetice ce este corelată cu funcţiile matematice, ştiinţă şi discurs ce exprimă doar transparenţă şi precizie în cuvântul redat. Aşadar, scriitoarea Doina Drăguţ, dotată cu calităţi deosebite - fire de o sensibilitate artistică aparte, omenie, talent, inteligenţă, erudiţie -, reprezintă omul intelectualităţii şi al spiritualităţii ce ştie cum să reprezinte conţinutul literar al poeziei/ prozei/ criticii literare şi de artă etc. Discursul literar al scriitoarei, structurat prin diverse genuri literare şi artistice, parcurge întreg universul uman, în rezultat creând frumuseţea autentică a creaţiei literare de care are nevoie publicul cititor şi însuşi scriitorul.

Galina Martea

CUPRINS

fluturi desprinşi din gânduri 7
vântul mă purta 8
imaginile din gânduri 9
eliberarea de efemer 10
fluviul de lumină 11
fantezii nestingherite 12
îngrădiți de timp 13
căutarea luminii 14
lumină şi gând (1) 15
lumină şi gând (2) 16
lumină şi gând (3) 17
lumină şi gând (4) 18
lumină şi gând (5) 19
lumină şi gând (6) 20
lumină şi gând (7) 21
lumină şi gând (8) 22
lumină şi gând (9) 23
lumină şi gând (10) 24
să te întorci spre tine 25
suflet rătăcit 26
steaua mea de gânduri 27
liniște contemplativă 28
vraja unei stele 29
lăsăm în aer urme 30
puterea închipuirii 31

informația chipului 32
să fie...? 33
cât echilibru... 34
cărare de cuvinte 35
gând emis în planul luminii 36
clipă însumată 37
mă adaug 38
echilibru 39
orologiul gândurilor 40
cea mai, cel mai 41
cer de stele 42
pliuri de neant 43
punct extins 44
prăvălire-n adevăr 45
umbre dizolvate 46
lacrimă de dor 47
Între două lumi 48
Poetul şi arta lui 51
Trecere fugară 54
Relația cu timpul 57
Iluzii şi speranțe 61
Urmărire incertă în jocul luminii 65
Referințe critice 67

De aceeaşi autoare:

- ***Ceasuri de îndoieli***, versuri, Ed. Spirit românesc, Craiova, 1994;
- ***Arabescuri***, eseuri, Ed. Spirit românesc, Craiova, 1995;
- ***Detaşare într-un spațiu dens***, versuri, Ed. Spirit românesc, Craiova, 1995;
- ***Individualitatea destinului***, eseuri asupra individualității destinului în artă, Ed. Spirit românesc, Craiova, 1996;
- ***Spațiul din nelinişti***, versuri, Ed. Scribul, Slatina, 1998;
- ***Ochiul de lumină***, versuri, Ed. Fundației Scrisul românesc, Craiova, 2000;
- ***Suferințele unui redactor***, roman-jurnal, Ed. Alma, Craiova, 2006.
- ***Nelinişti prin timp***, eseuri, recenzii, cronici plastice, Ed. Sitech, Craiova, 2010;
- ***Timpul dintre valuri de lumină***, versuri, Ed. Fundației Scrisul românesc, Craiova, 2014.

Tipărit în România
SITECH
Craiova, Aleea Teatrului, nr. 2, bl. T1, parter
Tel/Fax: 0215 414 003;
Mobil: 0722 216 509, 0741 205 715
e-mail:sitech@rdslink.ro; editura_sitech@yahoo.com

cea mai mare mare
dintre toate mările lumii
este marea dinlăuntrul meu
cea mai adâncă prăpastie
dintre toate hăurile lumii
este prăpastia dinlăuntrul meu
cel mai înalt munte
dintre toți munții lumii
este muntele dinlăuntrul meu
cea mai puternică lumină
dintre toate luminile lumii
este întunericul dinlăuntrul meu

Doina Drăguț

ISBN 978-606-9654-00-2